

Memoria Armatei Române

Generalul Aurel Aldea

Generalul Aurel Aldea s-a născut la Slatina, pe 28 martie 1887, a urmat în anii 1906 și 1907 Școala Militară de Artilerie și Geniu, apoi Școala pregătitoare de ofițeri de la Hanovra și Academia Militară Tehnică de la Charlottenburg (1907-1912), iar în anii 1913-1914, Școala Superioară de Război din București.

A urcat în ierarhia militară de la gradul de sublocotenent (1908), locotenent, căpitan, maior, lt.-colonel, colonel, g-ral de brigadă și, în 1940, de divizie, fiind pensionat în același an; în 1944 este reintegrat în armată cu gradul de g-ral de corp de armată – cadru activ – și trecut în rezervă pe 24 martie 1945, după o strălucită carieră militară, concretizată în funcții precum: comandant al Diviziei 11 Infanterie (1935-1938), al Diviziei 4 Infanterie (1939-1940), al Corpului 2 Armată (1940-1941), al Corpului 7 Armată (în 1941); a fost ministru de Interne în 1944 și comandantul Comandamentului General al Teritoriului în anii 1945-1946.

Pe 27 mai 1946 a fost arestat sub învinuirea de „complotare întru distrugerea unității statului român”; totodată g-ralul A. Aldea mai era acuzat de „răzvrătire”, de „insurecție armată”, de „complicitate la păstrarea de armament, muniții și exploziv fără autorizație”; că ar fi organizat constituirea de trupe înarmate, de echipe de partizani, pe care le-a înarmat și pregătit în vederea declanșării unui război civil.

Este adevărat că, în toamna anului 1945, g-ralul A. Aldea a constituit un Comandament Central al Mișcării Naționale de Rezistență, pentru a conduce și coordona activitatea tuturor organizațiilor care se împotriveau instaurării comunismului și ocupației sovietice, organizații considerate de noile autorități drept subversive.

În baza acuzațiilor aduse, Curtea Militară de Casare și Justiție l-a condamnat pe 18 noiembrie 1946 la muncă silnică pe viață pentru crima

de complotare întru distrugerea unității statului. În ultimul său cuvânt, acordat de instanță, g-rul Aldea a declarat: „Nu am nimic de învățat ca patriotism din partea nimănui. Mulți, fără să merite, au lăsat să se acrediteze zvonul că au contribuit la ridicarea țării. Eu, modest am fost o viață întreagă și, dacă aș fi trăit într-o altă țară, aș fi fost la adăpost, dar în Țara Românească, pentru că nu te integrezi în noul regim, care n-a prins rădăcini în țară, locul ce mi se rezervă este închisoarea. (...) Chiar dacă distrugerea mea fizică ar urma, **memoria mea o încredințez tinerilor de astăzi, care trebuie să mă reabiliteze, care vor ști în ce a constat procesul, vina mea și locul care mi se cuvine în fața memoriei celor ce vor veni.**“ (Cuvinte valabile și pentru tinerii de astăzi. *n.red.*)

Această condamnare a fost răsplata acordată generalului A. Aldea, pentru că și-a slujit țara în Războiul Balcanic (1913) și în primul război mondial, fiind decorat și citat prin ordin de zi. A rămas mereu departe de activitatea partidelor politice, indiferent de orientarea acestora.

Când i s-a încredințat misiunea de a cerceta activitatea foștilor miniștri legionari (1941), a întocmit un raport în care, cum a spus mai târziu, „i-am arătat generalului Antonescu că, în primul rând, el este vinovat de rebeliunea legionară din cauza slăbiciunii cu care i-a condus. N-a controlat completarea cadrelor. N-a urmărit înarmarea lor. N-a pedepsit crimele lor. N-a putut înlocui pe prefectul Poliției Capitalei și Directorul General al Siguranței. N-a controlat activitatea miniștrilor legionari. N-a înfrânat abuzurile. A avut slăbiciunea să se tocmească cu Sima și să-i admită guvern legionar 100%, mai puțin Președinția.“

Închis la Văcărești, starea sănătății sale s-a înrăutățit repede, el fiind mutat – în loc de tratament medical – la penitenciarul Aiud, munca silnică pe viață fiindu-i comutată în temniță grea pe viață. Bolnav de scleroză cardio-renală, artrită cronică, hipertensiune arterială, diabet zaharat și colecistită cronică, **g-ralul A. Aldea s-a stins din viață în detenție pe 17 oct. 1949** de miocardită cronică.

Generalul Radu Korne

Generalul Radu Korne s-a născut la București pe 23 decembrie 1895, a urmat (1913-1915) Școala Militară de Ofițeri de Cavalerie, apoi Școala Superioară de Război (1922-1923) și Școala de Cavalerie de la Saumur (Franța), în 1926.

De-a lungul anilor a parcurs o carieră militară remarcabilă, de la gradul de sublocotenent în 1915, până la cel de general de brigadă în 1943.

În 1941 a fost șef de Stat Major al Corpului de Cavalerie, comandant al Reg. 6 Roșiori, al Detașamentului motomecanizat „Colonel Korne“ în anii 1941-1942, comandant (provizoriu) al Diviziei 3 Munte (1942), al Diviziei 8 Cavalerie purtată (1942-1944), comandant (provizoriu) al Diviziei de Gardă (1944) și al Diviziei blindate (în 1944).

În anul 1945 a fost trecut în rezervă.

La 21 octombrie 1944, generalul Radu Korne, care comandase în vara aceluiași an Divizia 1 blindate în timpul luptelor din Moldova, a fost arestat.

Indignat de această arestare, generalul Korne scria în Memoriul întocmit în noiembrie 1944: „Am fost arestat, într-o seară, ca un borfaș de rând, ca și cum trecutul și purtarea unei vieți întregi ar fi putut îndreptăți teama ca nu cumva generalul Korne să dispară ca un răufăcător. Nu mi s-a dat nici un motiv al arestării mele...”

În continuare el se întreba: „Pe ce bază am fost arestat? Pe ce bază sunt reținut de o lună de zile? Cine are interes să trateze astfel pe un general care și-a câștigat gradul pe câmpul de luptă, sevindu-și Regele și Țara, căci indiferent de schimbarea regimului și a alianțelor noastre, aceștia sunt factori permanenți pentru care am luptat atunci, după cum sunt gata să lupt și astăzi.”

În urma intervenției generalului Sănătescu pe lângă generalul sovietic Vinogradov, generalul Radu Korne a fost scos din închisoarea Malmaison; i s-a stabilit domiciliu obligatoriu, fiind păzit de o gardă militară. La 7 aprilie 1945 a apărut pe lista celor bănuți de crime de război, publicată în „Monitorul Oficial”. Era acuzat de a fi condus „o divizie blindată în Crimeia” și de a fi făcut propagandă antisovietică în rândurile ofițerilor.

Pe 20 iunie 1945 Tribunalul Poporului hotăra „scoaterea de sub urmărire penală a acuzatului general Radu Korne”, deoarece „faptele imputate nu sunt dovedite.” Dar acuzatorul public principal a reținut actul de neurmărire și l-a repartizat altui cabinet de instrucție, chipurile pentru completarea cercetărilor.

A fost cercetat în continuare, suspectat fiind că a făcut parte din organizația subversivă „Rezistența spirituală”. În urma unei percheziții la domiciliu, este acuzat de „uneltire contra siguranței statului”, închis la Jilava, starea sănătății sale înrăutățindu-se grabnic. Pe baza concluziei medicului, care menționa că, datorită stării infecțioase și a temperaturii permanente 38,7^o-39° C, deținutul Radu Korne necesită internarea în spital, este transportat la Spitalul Văcărești unde, în urma unui neoplasm

pulmonar, **generalul a decedat pe 28 aprilie 1949.**

Așa și-a încheiat cariera militară și viața competentul și apreciatul comandant al armatei române, decorat în primul război mondial cu „Coroana României” și „Mihai Viteazul”, și care în cel de-al doilea război mondial s-a remarcat în mai multe situații, ceea ce i-a adus elogii atât din partea Comandamentului Suprem român, cât și a comandamentelor germane.

Iată cum a înțeles să răsplătească regimul comunist faptele remarcabile ale unui distins militar și eminent fiu al poporului român.

Generalul Emanoil Leoveanu

Generalul Emanoil Leoveanu s-a născut pe 16 aprilie 1887 la Craiova, a urmat Școala Militară de ofițeri de Artilerie între anii 1906 și 1908, Școala Superioară de Război (1914-1920), Facultatea Juridică (de Drept) din Iași (1920-1923) și Academia de Înalte Studii Comerciale din Cluj.

Declarat locotenent în 1908, urcă scara ierarhică militară până la gradul de general de corp de armată (1943). Dintre funcțiile deținute menționăm: Șeful Secției 3 Operații din Marele Stat Major (1933-1934), șeful Statului Major al Inspectoratului General Sanitar (1934-1936), comandantul Brigăzii 6 Artilerie (1936-1939), al Diviziei 3 Infanterie (1939-1940), director general al Poliției și Siguranței Statului (1941), directorul Direcției Artileriei din Ministerul de Război (1942), comandantul Comandamentului 2 teritorial București (1942-1943), al Corpului 7 Armată (1943), al Corpului 6 Armată (1943-1944), al Corpului 3 Armată (1944), al Corpului 4 Armată (1944), al Corpului 6 Armată (1944).

A fost trecut în rezervă pe 27 martie 1947.

Pe data de 17 mai 1951 este arestat și întemnițat în penitenciarul Jilava, fiind acuzat că a fost director general al Poliției și Siguranței fascisto-antonesciene, a efectuat represiuni asupra comuniștilor și mișcării muncitorești revoluționare; de asemenea, a fost acuzat de implicare în evenimentele tragice de la Iași, din iunie 1941, dar ancheta a stabilit că el se afla la București și nu a avut nici o legătură cu uciderea evreilor, dosarul fiind astfel clasat.

În anul 1947 ancheta a fost reluată, fiind acuzat de faptul că polițiștii de sub comanda sa au comis abuzuri, participând la scoaterea evreilor din locuințelor lor, maltratarea, jefuirea și uciderea unora dintre ei. Dar neexistând acuzații și probe concrete, s-a propus încetarea urmăririi

penale.

Peste 4 ani însă generalul Leoveanu este arestat din nou și închis la Jilava, ca „om de încredere și element de mână forte al dictatorului Antonescu“ și învinuit că „a dezlăntuit o teroare cumplită împotriva organizațiilor revoluționare ale clasei muncitoare“, ca director general al Poliției și Siguranței. În urma procesului, la 3 octombrie 1957 este condamnat la 15 ani detenție riguroasă și confiscarea averii.

Grav bolnav, având peste 70 de ani, **generalul Emanoil Leoveanu a decedat pe 26 mai 1959 la închisoarea Făgăraș**, cauza morții fiind miocardo-scleroză.

Generalul Constantin Pantazi

Generalul Constantin Pantazi s-a născut pe 26 august 1888 la Călărași; a urmat Școala Militară de Infanterie și Cavalerie, între anii 1906 și 1908, iar între 1921 și 1923 Școala Superioară de Război.

De la gradul de sublocotenent, obținut în 1908, a ajuns la cel de general de brigadă (1937), de divizie (1940) și de corp de armată (1943).

A ocupat funcții importante în ierarhia militară: comandant al Diviziei 3 Cavalerie (1939-1940), al Diviziei blindate (1940), subsecretar de Stat al Armatei de Uscat (1940-1942) și, în anii 1942-1944, ministru de Război.

A fost arestat în noaptea de 23/24 august 1944, o dată cu mareșalul Ion Antonescu și Mihai Antonescu. Duși în casa conspirativă a PCR, au fost luați în primire de Emil Bodnăraș („ing. Ceaușu“). Pe 31 august cu toții au fost preluați de sovietici și transportați în Uniunea Sovietică, fiind cazați într-o casă din apropierea Moscovei. După capitularea Germaniei au fost transferați la închisoarea Liubianka din Moscova.

În acest timp, în țară se pregătea procesul generalului Constantin Pantazi, declarat criminal de război, cu următoarele capete de acuzare: „unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai lui Ion Antonescu“, „aservirea militară a țării în folosul Germaniei hitleriste“, „premeditarea criminală și sistematică în toate amănunțele a războiului de agresiune împotriva U.R.S.S.“, „dezastrul financiar și economic al țării și sărăcirea poporului român“, „declararea războiului contra S.U.A.“, „organizarea sistematică a jafului din Transnistria“, „tratament neuman aplicat prizonierilor sovietici“, „tratament sălbatic aplicat în închisorile militare deținuților politici“.

Tribunalul Poporului a condamnat, la 17 mai 1946, pe generalul Constantin Pantazi la moarte, dar la 1 iunie, regele Mihai I i-a comutat

pedeapsa capitală în muncă silnică pe viață, fiind încarcerat la Aiud. După împlinirea vârstei de 60 de ani, munca silnică i-a fost comutată în temniță grea pe viață, fiind totodată mutat la închisoarea din Rm. Sărat.

Bolnav de maladie hipertonică cu manifestări aterosclerotice, diabet, hipertensiune și scleroza vaselor renale, **a decedat în închisoare pe data de 23 ianuarie 1958**, în vârstă de 70 de ani.

Generalul Mihail Racoviță

Generalul Mihail Racoviță s-a născut pe 7 martie 1889 la București; a făcut un an de Școală Militară de Infanterie și Cavalerie (1906-1907), după care a urmat cursurile Școlii Militare de la Hanovra (1907-1909) și a absolvit (1919-1921) Școala Superioară de Război.

Proclamat sublocotenent în 1908, a urmat toate treptele carierei militare, ajungând (1936) general de brigadă, de divizie (1940), de corp de armată (1942) și de armată (în 1946); la 1 septembrie 1947 a fost trecut în rezervă.

A deținut funcții importante în armată și executiv, precum: comandant al Corpului de Cavalerie (1941-1942), comandant militar al Capitalei (1943), al trupelor moto-mecanizate (1943-1944), comandant al Armatei 4 (1944), ministru de Război (1944), inspector general al Cavaleriei (1944-1945), inspector general al Inspectoratului general de Armată nr. 3 (1945-1946), comandant al Armatei 1 (1946-1947).

Pe 2 iunie 1950 este arestat de organele Direcției Generale a Securității Statului, sub învinuirea de a fi fost general în armata burgheză, și închis la Sighet pe 5 iulie 1950.

Încă din toamna anului 1947, Serviciul de Informații al Armatei începuse o acțiune de urmărire a unor generali, printre care și Mihail Racoviță. Era acuzat de a fi întreținut „un spirit cavalerist de castă”, de a fi fost „în legătură cu membri marcanți din P.N.Ț.”, că „face opoziție în spirit anti-democratic și este reacționar.”

Cu toate că organele de urmărire nu l-au putut aduce în fața instanței (neștiindu-se că este încarcerat la Sighet??), Curtea București secția 1 penală l-a judecat în lipsă și l-a condamnat, pe 21 mai 1952, la muncă silnică pe viață pentru crime de război și degradare civică pe timp de 10 ani. Instanța a emis totodată un mandat de executare a pedepsei, iar în acest timp, **generalul Mihail Racoviță, aflat în penitenciarul Sighet, se stingea din viață** de miocardită cronică, pe 28 iunie 1954, decesul nefiind comunicat familiei.